

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Μια σκιά στο παράθυρο

Η Λίνα Λυχναρά σπούδασε θέατρο και κινηματογράφο στην Αθήνα και σύγχρονη λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης, από όπου και έλαβε το διδακτορικό της.

Δίδαξε στο Γαλλικό Ινστιτούτο στην Αθήνα.

Για την εκπαιδευτική προσφορά της, τιμήθηκε από τη γαλλική κυβέρνηση με

τον Ακαδημαϊκό Φοίνικα.

Από το 2007 γράφει αστυνομικά μυθιστορήματα για παιδιά και εφήβους.

ΛΙΝΑ ΛΥΧΝΑΡΑ

Μια σκιά στο παράθυρο

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστερία – 201

Λίνα Λυχναρά, *Μια σκιά στο παράθυρο*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Ρένια Μεταλληνού

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Λίνα Λυχναρά, 2019

Copyright© για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2019

ΚΕΤ Γ418 ΚΕΠ 893/19 ISBN 978-960-16-8329-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ο Αλκης

Το κορίτσι το είδα πρώτος εγώ.

Φαινόταν μόνο το κάτω μέρος του σώματός της. Τα πόδια και μια λασπωμένη φούστα, με λουλούδια σε ζωηρά χρώματα.

«Κοίτα, Ρηνιώ, κοίτα! Ίσια μπροστά σου, μέσα στους θάμνους! Κάποιος είναι πεσμένος εκεί πέρα» φώναξα στη νονά μου και έτρεξα προς τα εκεί. Έσπρωξα ένα κλαδί, πάτησα πάνω του και μπόρεσα να πλησιάσω το κορίτσι. Ήταν ξαπλωμένη, γυρισμένη προς τη μεριά μου με τα πόδια διπλωμένα στο σώμα της. Το πρόσωπό της είχε γρατζουνιές και από το πόδι της έτρεχε λίγο αίμα. Πρέπει να ήταν σχεδόν στην ηλικία μου.

Με κοίταξε με κάτι τεράστια μάτια, χωρίς όμως να πει λέξη. Τότε ένιωσα κάτι που ποτέ δεν είχα νιώσει ξανά. Το βλέμμα της με είχε καθηλώσει, λες και μου είχαν κάνει μάγια. Σαν να είχε παγώσει ο χρόνος ήταν. Και δεν μπορούσα να μιλήσω. Την κοίταζα μόνο.

Η φωνή της Ρηνιώς με γύρισε στην πραγματικότητα: «Μοιάζει χτυπημένη, πρέπει να τη βγάλουμε απο-

κεί, Άλκη μου» την άκουσα να λέει από πίσω μου. «Μη φοβάσαι» είπε στο κορίτσι: «Μη φοβάσαι, θα σε βοηθήσουμε».

Εκείνη πάλι δεν αντέδρασε.

«Άσε, θα τη φέρω εγώ» είπα. Αμέσως την έπιασα από το χέρι και την τράβηξα λίγο, απαλά, προς τα πάνω. Έκανε έναν μορφασμό και της έφυγε μια μικρή κραυγή. Σήκωσα λίγο την πλάτη της με μεγάλη δυσκολία. «Πρόσεχε, αγόρι μου! Πονάει» μου είπε η Ρηνιώ. Κατάλαβα πως έπρεπε να την ελευθερώσω πρώτα από τους θάμνους. Πέρασα το ένα χέρι πίσω από την πλάτη της και το άλλο κάτω από τα πόδια και τη σήκωσα όπως σηκώνουμε ένα μωρό. Έκανε πάλι έναν μορφασμό πόνου, τύλιξε όμως τα χέρια της γύρω από τον λαιμό μου για να κρατηθεί.

Ντρέπομαι που το λέω, το κορίτσι μπορεί να είχε χτυπήσει σοβαρά, όμως εγώ, μόλις άγγιξε το σώμα της το δικό μου, ένιωσα ξαφνικά να με πλημμυρίζει κάτι σαν απέραντη χαρά, πώς να το πω, ένα αίσθημα μεγάλης ευτυχίας. Και, περίεργο πράγμα, ούτε που κατάλαβα το βάρος της, λες και σήκωνα ένα πούπουλο!

Βγήκαμε από τους θάμνους και την ακούμπησα μαλακά στον χωματόδρομο. Η Ρηνιώ έσκυψε να την εξετάσει. Δεν είχε, δυστυχώς, την ιατρική της τσάντα μαζί. Για βόλτα είχαμε βγει, να ηρεμήσουμε· πριν από λίγη ώρα, είχε τελειώσει η διάσωση των ναυαγών και είχαν μεταφερθεί όλοι στο κέντρο φιλοξενίας του νησιού. Ένα σκάφος γεμάτο πρόσφυγες είχε πέσει στα

βράχια και οι άνθρωποι είχαν βρεθεί στη θάλασσα. Είχε κακό καιρό, λυσομανούσε η θύελλα. Οι ναυαγοί πάλευαν να σωθούν. Είχαν βουτήξει ναυαγοσώστες, επαγγελματίες και εθελοντές οργανώσεων, αλλά και άντρες του νησιού. Προσπαθούσαν να βγάλουν στη στεριά όσους δεν ήξεραν κολύμπι: πρώτα τις γυναίκες και τα παιδιά. Σε αυτό το σημείο η θάλασσα ήταν βαθιά και ο βράχος απότομος. Τους πέταγαν σκοιινιά, αλλά αρκετοί από αυτούς, που ήταν πιο μακριά, βούλιαζαν και δεν κατάφεραν να πλησιάσουν τα σωσίβια. Οι εκπαιδευμένοι άντρες, αλλά και άλλοι που ήξεραν καλό κολύμπι, πήγαιναν αμέσως δίπλα τους για να τους βοηθήσουν.

Οι ναυαγοί έβγαιναν στη στεριά με το μάτι αγριεμένο από τον φόβο του πνιγμού. Κάποιοι κρατούσαν και μεγαλύτερα παιδιά στην αγκαλιά τους και, μόλις πατούσαν στη στεριά, κοιτούσαν με αγωνία γύρω τους, να δουν αν είχε σωθεί η υπόλοιπη οικογένειά τους. Εντάξει, εγώ παιδί είμαι, δεν μπορούσα να κάνω ό,τι έκαναν οι μεγάλοι, αλλά βοηθούσα. Έπαιρνα στην αγκαλιά μου τα παιδιά των ναυαγών. Τους έλεγα ό,τι μου ερχόταν κι εκείνα πολλές φορές σταματούσαν το κλάμα κι ας μην ήξεραν ελληνικά. Η Ρηνιώ, μαζί με άλλους εθελοντές, έδωσε τις πρώτες βοήθειες και θα πήγαινε αργότερα να βοηθήσει τον αγροτικό γιατρό.

Κοίταξα το κορίτσι με τη φούστα, που ήταν τώρα μες στις λάσπες. Η Ρηνιώ έσκυψε αποπάνω της, της χάιδεψε τα μαλλιά και της είπε «Okay, okay». Έτσι γι-

νόταν. Αγγλικά μιλάγαμε στους ναυαγούς, πού να ξέρουμε τη γλώσσα τους;

Το κορίτσι δεν άλλαξε έκφραση, ούτε γύρισε να μας κοιτάξει. Είχε στυλωμένα τα μάτια στον ουρανό. Εγώ την κοιτούσα συνεπαρμένος. Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από το πρόσωπό της. Δεν ήταν μόνο το πιο όμορφο πρόσωπο που είχα δει ποτέ μου, είχε και κάτι που με μαγνήτιζε! «Είμαι ηλίθια, μα εντελώς ηλίθια!» άκουσα τη Ρηνιώ να λέει. Είχε σηκωθεί και κοίταζε το κινητό της.

«Τι έγινε;» ρώτησα.

«Έφυγα από το σπίτι χωρίς να δω πως το κινητό μου δεν έχει μπαταρία! Πώς θα ειδοποιήσω να έρθει ασθενοφόρο να την πάρει;» είπε θυμωμένη με τον εαυτό της.

«Γιατί να την πάρει ασθενοφόρο; Βλέπεις να έχει τίποτα σοβαρό;» ρώτησα.

«Μάλλον όχι, απ' όσο βέβαια μπορώ να καταλάβω, έτσι πρόχειρα που την εξέτασα. Περισσότερο σοκαρισμένη φαίνεται».

«Τότε; Τι το θέλουμε το ασθενοφόρο; Εγώ, εγώ θα την κουβαλήσω με τα χέρια μου, μέχρι το σπίτι μας. Μετά βλέπουμε».

Η νονά μου με κοίταξε σαν να ήμουν τρελός.

«Όχι, Άλκη μου, εσύ είσαι μικρό παιδί και έχουμε δρόμο να κάνουμε».

«Σιγά τον δρόμο! Δυο βήματα είμαστε από το σπίτι. Και δεν είναι καθόλου βαριά. Ούτε το κατάλαβα πριν που τη σήκωσα».

Πριν προλάβει η νονά μου να πει κάτι, σήκωσα το κορίτσι στα χέρια μου. «Πρόσεχε μην κάνει καμιά απότομη κίνηση και πέσετε και οι δύο!» φώναξε λίγο τρομαγμένη η Ρηνιώ. Το κορίτσι όμως δεν έδειξε καμιά αντίδραση. Είχε περάσει πάλι τα χέρια της γύρω από τον λαιμό μου, σαν αυτό που συνέβαινε να ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου.

Αυτή τη φορά, μου φάνηκε ακόμα πιο ελαφριά. Ξεκόλλησα με δυσκολία τα μάτια μου από το πρόσωπό της και ξεκίνησα για το σπίτι. Η Ρηνιώ άρχισε να προχωράει μπροστά: κάθε τόσο, γυρνούσε να δει αν ακολουθούσαμε. Εγώ ένιωσα πάλι αυτή τη γλυκιά αναστάτωση, μόλις το σώμα του κοριτσιού ακούμπησε πάνω μου. Δεν ξέρω πώς να το πω, πρώτη φορά ένιωσα κάτι τέτοιο, με κυρίευσε πάλι αυτή η μεγάλη χαρά. Την έσφιξα λίγο πιο πολύ και ένιωσα γεμάτος δύναμη. Για ένα δευτερόλεπτο νόμισα πως έγινα Σούπερμαν, θαύματα μπορούσα να κάνω. Μπορούσα, κρατώντας τη στην αγκαλιά μου, να πετάξω πάνω από την παραλία, πάνω από τη θάλασσα, να την πάω σε ένα μέρος που θα ήταν ασφαλής και ευτυχισμένη. Καλά, δεν τα 'παιξα και τελείως – κοίταξα και μπροστά μου! Την κουβαλούσα προσέχοντας πού πατούσα, γιατί το δρομάκι που πήραμε είχε λακκούβες γεμάτες νερό. Ούτε το κατάλαβα τότε φτάσαμε σπίτι.

Η Ρηνιώ άνοιξε την πόρτα κι εγώ προχώρησα στο γραφειάκι της. Ξάπλωσα το κορίτσι στο ντιβανάκι που είχε για να εξετάζει τους αρρώστους. Το έκανα όσο πιο

απαλά μπορούσα. Τότε εκείνη με κοίταξε. Για ένα δευτερόλεπτο, το βλέμμα της είχε χάσει την παγωμένη έκφρασή του, ήταν σαν να μου έλεγε ευχαριστώ. Ένωσα να με πλημμυρίζει μια τόσο βαθιά συγκίνηση, που ντράπηκα. Έσκυψα το κεφάλι, γιατί δεν ήθελα να με δει έτσι η Ρηνιώ.

Η νονά μου, ανακουφισμένη που φτάσαμε καλά, πήρε την ιατρική της τσάντα κι ετοιμάστηκε να την εξετάσει. Βγήκα έξω και περίμενα.

Τότε χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η μαμά από την Αθήνα. «Έμαθα πως είχατε κι άλλο ναυάγιο... Τι έγινε, είστε καλά;» ρώτησε όλο αγωνία.

«Γιατί, ρε μαμά, να μην είμαστε καλά; Εμείς ναυαγήσαμε;»

«Άσε τις εξυπνάδες. Σας παίρνω στο κινητό, σας παίρνω στο σταθερό και δεν απαντάτε. Ανησύχησα!»

«Ήμασταν έξω και το κινητό της Ρηνιώς δεν είχε μπαταρία».

«Το φαντάστηκα! Θα τ' ακούσει η αδερφή μου τώρα! Της έχω πει, τουλάχιστον τώρα που είσαι εσύ εκεί, να μην ξεχνάει να το φορτίζει. Δεν είναι δυνατόν να μην μπορώ να επικοινωνήσω μαζί σας! Πού είναι;»

Άντε να της εξηγήσω τώρα τι έγινε! Έτσι και της έλεγα πως κουβάλησα ένα τραυματισμένο κορίτσι από τη θάλασσα σπίτι μας, θα είχαμε άλλα! «Εξετάζει έναν άρρωστο» της είπα αόριστα. «Θα της πω να σε πάρει».

«Οπωσδήποτε! Εμείς, μόλις περάσει και τα προφορικά στα γαλλικά η αδερφή σου, θα έρθουμε».

Αυτό μου το λέει κάθε φορά! Μάλλον για να το ακούσει η ίδια και να ησυχάσει. «Άντε γεια! Και να προσέχεις! Μπορεί να υπάρχουν και επικίνδυνοι άνθρωποι ανάμεσα στους ναυαγούς!»

Αυτό είναι το φινάλε κάθε τηλεφώνου της μαμάς. Το λέει και στη Ρηνιώ και τσακώνονται. «Εντάξει! Γεια, μαμά!» της είπα και το έκλεισα βιαστικά, γιατί περιμένα τη νονά μου να βγει και να μου πει πώς ήταν το κορίτσι.

Ύστερα από λίγο, με φώναξε. «Δεν έχει τίποτα σοβαρό. Ένα μικρό χτύπημα στον ώμο. Αυτό την πονάει. Το τραύμα στο πόδι είναι εντελώς επιφανειακό. Σε λίγο θα μπορεί να το πατήσει. Το περίεργο είναι μια μεγάλη ουλή που έχει διαγώνια σε όλη της την πλάτη. Αυτή έχει γίνει πολύ παλιότερα».

Η Ρηνιώ έμεινε για λίγο σκεφτική.

«Μήπως έχει κάνει καμιά εγχείρηση;» ρώτησα.

«Όχι, δεν είναι ουλή χειρουργείου. Είναι ένα άσχημο χτύπημα που έχει γίνει από αιχμηρό αντικείμενο. Το φωτογράφισα και θα το δείξω στον Θανάση. Είμαι σίγουρη πως ο Μίλτος θα θέλει τη γνώμη και ενός ιατροδικαστή. Θα τους βρω και τους δύο στο κέντρο προσφύγων».

Σκέφτηκε κάτι και, μετά, συνέχισε: «Την έβγαλα και μία φωτογραφία να τη δείξω στους ναυαγούς. Μπορεί η οικογένειά της να είναι εκεί. Σκέψου αγωνία που θα περνάνε, αν νομίζουν ότι πνίγηκε». Η Ρηνιώ, όσο μιλούσε, κοιτούσε το κορίτσι. «Everything is okay» της

είπε και της χάιδεψε το χέρι. Εκείνη την κοίταξε χωρίς να μιλάει, αλλά και χωρίς να αντιδράσει καθόλου. Ούτε όταν της μίλησε η Ρηνιώ, ούτε όταν τη χάιδεψε. Η νονά μου γύρισε και με κοίταξε παραξενεμένη. «Δε σε καταλαβαίνει. Δε θα ξέρει αγγλικά» της είπα.

«Δεν είναι μόνο αυτό. Δεν αντιδράει ούτε όταν τη χαϊδεύω – δε χρειάζεται να ξέρεις μια γλώσσα για να αντιδράσεις σε ένα χάδι. Έπειτα, δεν κάνει τίποτα για να επικοινωνήσει μαζί μας! Μπορούσε με νοήματα να μας δείξει πως δεν καταλαβαίνει. Να πει κάτι στη γλώσσα της! Το πρόσωπό της δεν παίρνει καμία έκφραση, είτε μας κοιτάει είτε όχι».

Δίκιο είχε, το πρόσωπο του κοριτσιού ήταν, κάπως, σαν αυτό που έχουν οι κούκλες στις βιτρίνες. Η νονά μου συνέχιζε να της μιλάει και να της χαϊδεύει τα μαλλιά. Τώρα το κορίτσι κοιτούσε ίσια μπροστά του.

«Αντίδραση κλονισμού. Παγωμένο προσωπείο» είπε η Ρηνιώ σαν να μιλούσε μόνη της.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

«Έτσι το λένε οι ψυχίατροι. Είναι σαν αυτισμός. Μπορεί να συμβεί και μετά από ένα ισχυρό σοκ. Μπορεί να συνοδεύεται και από αλαλία!»

Την κοιτούσα παραξενεμένος. «Αλαλία;» ρώτησα.

«Σημαίνει ότι δε μιλάς, χωρίς να έχεις κάποιο οργανικό πρόβλημα. Μπορείς δηλαδή να μιλήσεις, αλλά παρ' όλα αυτά μένεις βουβός».

Εγώ παρακολουθούσα τη Ρηνιώ σαν χαμένος. «Γιατί να μη θέλεις να μιλήσεις;» μουρμούρισα.

«Πολλές φορές το παθαίνουν άνθρωποι ύστερα από δυνατό σοκ. Θα μπορούσε να είναι από το ναυάγιο. Δεν το πιστεύω όμως. Το σημάδι του κοριτσιού στην πλάτη με προβληματίζει. Δεν είναι από πρόσφατο τραυματισμό. Ποιος ξέρει τι ιστορία κρύβει η σιωπή αυτού του παιδιού».

Χωρίς να πει κάτι άλλο, η Ρηνιώ σηκώθηκε και πήρε γρήγορα τα κλειδιά του αυτοκινήτου της και την ιατρική της τσάντα. «Φεύγω, Άλκη μου. Πάω στον καταυλισμό. Πρόσεχε την!»

Μόλις μείναμε μόνοι, τράβηξα μια καρέκλα και κάθισα δίπλα στο κορίτσι. Την κοιτούσα συνέχεια. Κάποια στιγμή, φοβήθηκα πως θα ενοχληθεί που είχα έτσι καρφωμένα τα μάτια πάνω της. Όμως εκείνη κοιτούσε ίσια μπροστά της, σαν να μην υπήρχα. Το πρόσωπό της έμενε πάντα ανέκφραστο. Για άλλη μια φορά, σκέφτηκα πως είχε το πιο όμορφο πρόσωπο που έχω δει ποτέ μου. Τα μάτια της ήταν τεράστια.

Η ώρα περνούσε χωρίς να το καταλαβαίνω· μόνο όταν άρχισε να σκοτεινιάζει, άναψα το φως. Η Ρηνιώ αργούσε. Όταν χτύπησε το τηλέφωνο, φαντάστηκα πως θα ήταν αυτή. Ο Μιχάλης ήταν όμως. Ο κολλητός μου.

Είμαστε συμμαθητές και φίλοι. Αυτή τη φορά όμως, λες και δε χάριχα που πήρε. Συνήθως κουβεντιάζουμε με τις ώρες, ότι μας έρθει λέμε, σαχλαμάρες! Τώρα, εκείνος μιλούσε, εγώ, όμως, ζήτημα αν του είπα μια δυο κουβέντες. Δεν το κατάλαβε όμως, γιατί κι αυτός είχε τον νου του στα δικά του.

Ήταν ξετρελαμένος! Ο πατέρας του του είχε πάρει καινούριο ποδήλατο και μόνο γι' αυτό μιλούσε. Τα νέα για το ναυάγιο δεν τα είχε μάθει κι έτσι δεν άρχισε τις ερωτήσεις. Έκλεισα χωρίς να του πω τίποτα γι' αυτά που έγιναν. Ούτε και για το κορίτσι. Και δεν είναι πως δε μιλούσαμε για κορίτσια – όλο γι' αυτά λέγαμε. Πότε για τη μία, πότε για την άλλη, καμιά φορά και πιο πονηρά, πιο προχωρημένα πράγματα. Ήταν η πλάκα μας!

Για το κορίτσι όμως, που βρήκα στη θάλασσα και το έφερα σπίτι κρατώντας το στην αγκαλιά μου, δεν ήθελα να του πω τίποτα. Λίγο πριν μπω στο δωμάτιο που ήταν ξαπλωμένη, μου ήρθε μια σκέψη, που ξάφνιασε κι εμένα. Ο Μιχάλης, σκέφτηκα, νόμιζε πως μιλούσε με τον Άλκη που ήξερε, δεν ήμουνά όμως πια ο ίδιος. Τώρα, ήμουν ένα αγόρι που αγαπούσε ένα κορίτσι.

Ξαφνιάστηκα με αυτή τη σκέψη μου. Ξαφνιάστηκα που κάτι τόσο σημαντικό είχε γίνει μέσα μου, τόσο ξαφνικά και χωρίς καλά καλά να το καταλάβω. Όμως ήταν έτσι.

Πήγα και κάθισα δίπλα της. Δεν ήξερα τίποτα γι' αυτήν. Για ένα πράγμα όμως ήμουν απόλυτα σίγουρος: Πως κάποια στιγμή αυτό το κορίτσι θα μιλούσε! Σ' εμένα θα μιλούσε. Θα καταλάβαινε πως την αγαπούσα και θα μου έλεγε την ιστορία της.

Η Ρηνιώ πάρκαρε το αυτοκίνητό της και μπήκε βιαστικά στο κέντρο που είχε δεχθεί τους πρόσφυγες. Πήγε αμέσως στο πρόχειρο ιατρείο. Ο Μάνος, ο αγροτικός γιατρός, ήταν σκυμμένος πάνω από ένα αγοράκι και το εξέταζε. Δίπλα του, τυλιγμένη σε μία κουβέρτα, μια γυναίκα κοιτούσε με αγωνία.

«Τι γίνεται;» ρώτησε η Ρηνιώ. «Έχεις πολλά περιστατικά;»

«Πολλά, ευτυχώς όμως όχι πολύ σοβαρά. Τα παιδιά κυρίως είναι πολύ ταλαιπωρημένα» απάντησε ο Μάνος.

«Χάθηκαν πολλοί;»

Ο Μάνος κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

«Ο Αλί πού είναι;» τον ρώτησε.

«Με τους καινούριους. Βοηθάει τον Ζαφείρη και τους λιμενικούς στην καταγραφή».

«Πρέπει να τον δω αμέσως. Φεύγω! Θα προσπαθήσω να έρθω το συντομότερο δυνατό για να βοηθήσω» είπε η Ρηνιώ.

Διέσχισε γοργά το προαύλιο του σχολείου. Ήταν γεμάτο με τους νεοφερμένους πρόσφυγες. Μπήκε βιαστικά στο γραφειάκι όπου ο αστυνόμος Μίλτος Ζαφείρης

κατέγραφε τους ναυαγούς. Δίπλα του ο Αλί, ο Σύριος διερμηνέας, μετέφραζε τις ερωτήσεις του σε όσους δεν ήξεραν αγγλικά. Η Ρηνιώ τον πλησίασε.

«Μίλτο» είπε «χρειάζομαι τον Αλί».

«Αν αυτοί που έμειναν ξέρουν αγγλικά για να συνεχίσουμε, τότε πάρ' τον» της απάντησε εκείνος.

Δεν είχαν μείνει πολλοί. Η Ρηνιώ τούς ρώτησε έναν έναν αν ξέρουν αγγλικά. Μόνο δύο δεν ήξεραν, και τους πέρασε μπροστά, για να τελειώσει γρήγορα ο Αλί και να έρθει μαζί της.

Βγήκε βιαστικά με τον Σύριο διερμηνέα, του έδειξε τη φωτογραφία στο κινητό της και του είπε τι ήθελε. Ο Αλί πλησίασε τους πρώτους πρόσφυγες και άρχισε να τους δείχνει τη φωτογραφία στο κινητό. Δεν ήταν εύκολη δουλειά. Όλοι όσοι είχαν χάσει συγγενείς τους στριμώχονταν και έσπρωχναν ο ένας τον άλλο για να πλησιάσουν τον Σύριο διερμηνέα. Καμιά φορά ήταν τέτοια η απόγνωσή τους, που, παρόλο που ο Αλί έλεγε συνέχεια πως στη φωτογραφία είναι ένα κορίτσι, εκείνοι ήθελαν να δουν τη φωτογραφία, κι ας μην ήταν κορίτσι ο άνθρωπος που είχαν χάσει. Από την έκφρασή τους, φαινόταν αμέσως πως δεν ήταν το πρόσωπο που έψαχναν. Έφευγαν αργά, τσακισμένοι που είχαν διαψευστεί οι ελπίδες τους.

Κάποια στιγμή, η αναζήτηση τελείωσε, χωρίς αποτέλεσμα, και ο Αλί γύρισε το κινητό στη Ρηνιώ. Η γυναίκα προχώρησε προς το πρόχειρο ιατρείο που είχαν στήσει με τον αγροτικό γιατρό. Έπρεπε να δει μήπως τη χρειαζόταν. Πριν μπει, πήρε τηλέφωνο στο σπίτι της, μήπως

στο μεταξύ συνήλθε το κορίτσι. Ήλπιζε να μπορούσε να μάθει από την ίδια ποια είναι.

Ο Άλκης το σήκωσε αμέσως.

«Δεν έχει αλλάξει τίποτα» της είπε. «Το κορίτσι είναι ήσυχο, αλλά δε μιλάει καθόλου».

«Καλά. Αν συμβεί το παραμικρό, με παίρνεις. Πάω να βοηθήσω λίγο στο ιατρείο και μετά θα δω τον Μίλτο. Πρέπει να του αναφέρω το γεγονός και να δούμε πού θα πάει το παιδί. Σε αφήνω τώρα!»

«Εντάξει» της είπε ο Άλκης.

Της φάνηκε κάπως παράξενη η φωνή του. *Πέρασε και αυτός μεγάλη ταραχή, δεν ήταν και λίγο αυτό που έζησε με τους ναυαγούς! Όμως, μια χαρά κατάφερε να μεταφέρει το κορίτσι. Ολόκληρος άνδρας έγινε το αγόρι μου!*

Η Ρηνιώ ένιωσε πως αυτό που σκέφτηκε δεν ήταν μια κοινότοπη, απλή διαπίστωση, αλλά πως κάτι πολύ σοβαρό είχε συμβεί, που την έκανε να βλέπει αλλιώς τον Άλκη. Δεν ήταν όμως η ώρα να αναλύσει τις σκέψεις της. Είχε πολλά να κάνει πριν γυρίσει σπίτι.

Ο Αλκης

Τηλεφώνησε η Ρηνιώ. Ήταν ακόμα στον καταυλισμό. Μάλλον δεν είχε βρει τους γονείς του κοριτσιού. Αλλιώς, θα μου το έλεγε. Ίσως τους έβρισκε κάποια στιγμή. Αν γινόταν αυτό, το κορίτσι θα έφευγε. Αλλά και να μην τους έβρισκε, η Ρηνιώ το είχε πει: «Πρέπει να δούμε πού θα πάει».

Θα την πάρουν, σκέφτηκα και κάτι μέσα μου πόνεσε. Καθόμουν συνέχεια δίπλα της. Ένιωσα πως κάτι έπρεπε να κάνω. Και τότε μου ήρθε μια ιδέα. Εντάξει! Αυτή δε μιλάει. Θέλω όμως να της μιλήσω εγώ και να με καταλάβει. Ποια να είναι η γλώσσα της άραγε; Αν της μιλούσα στη γλώσσα της, μπορεί να συνερχόταν και να μου απαντούσε. Ίσως, αν κάπως έβρισκα πώς τη λένε και τη φώναζα με το όνομά της, να έβγαινε από την απάθειά της.

Αυτά σκεφτόμουν και εκείνη τη στιγμή μου ήρθε στον νου κάτι που είχε πει ο Αλί σε έναν λιμενικό, λίγο μετά το ναυάγιο. «Ευτυχώς, είναι όλοι Σύριοι και θα συνεννοηθούμε». Σύρια θα πρέπει να ήταν και αυτή η

κοπέλα. Όμως πού να ξέρω εγώ πώς μπορεί να λέγεται ένα κορίτσι από τη Συρία; Τότε είχα μια ιδέα: Θα έψαχνα στο ίντερνετ!

Έτρεξα και πήρα το τάμπλετ μου από το σαλόνι. Ξαναπήγα δίπλα στο κορίτσι, κάθισα απέναντί της στο κρεβάτι και το άνοιξα. Έβαλα στην αναζήτηση του Google: «Συριακά ονόματα». Μου έβγαλε μια λίστα με ανδρικά και γυναικεία ονόματα. «Τα πιο δημοφιλή ονόματα στη Συρία» λεγόταν ο ιστότοπος. Αυτό ήθελα! Τα γυναικεία ονόματα είχαν ένα κόκκινο ανθρωπάκι δίπλα. Βέβαια είχε και μερικά γραμμένα αραβικά. Σιγά μην μπορούσα να τα διαβάσω! Ευτυχώς δεν ήταν πολλά. Τράβηξα την καρτέλα πιο κοντά, έσκυψα μπροστά και άρχισα να λέω στο κορίτσι, ένα, ένα, τα ονόματα. Έκανα παύση μετά από κάθε όνομα και την παρατηρούσα για να δω μήπως αντιδράσει.

Εκείνη κοιτούσε πάντα ακίνητη μπροστά της. Δεν ξέρω πώς, αλλά ήμουν βέβαιος πως είχε καταλάβει το παιχνίδι μου. Της τα διάβαζα αργά αργά. Δεν ήμουν ασίγουρος για την προφορά. Πολλά έμοιαζαν με γαλλικά, ιταλικά, ακόμα και ελληνικά! Εύα, Στεφανί, Ντανιέλα. Αυτά τα διάβαζα εύκολα. Αλλά και τα αραβικά δεν ήταν τόσο δύσκολα. Της έλεγα στην τύχη ονόματα, μιλούσα σιγά, αλλά έσερνα τις συλλαβές, σαν να τη φώναζε κάποιος από μακριά: «Ζαααχίντααα, Μάαααρβααα, Ράααφιααα, Τουάαααααα».

Στη λίστα υπήρχε και το όνομα Μαρία. Την κοίταξα και της ψιθύρισα: «Μαααρίμιααα». Και τότε έγινε

το θαύμα: Όταν το άκουσε, γύρισε και με κοίταξε στα μάτια! Για ένα δευτερόλεπτο είχε χάσει την παγωμένη έκφρασή της. Κατάλαβα πως αυτό ήταν το όνομά της. «Σε λένε Μαρία!» της είπα, ενθουσιασμένος. «Θα σε λέω Μαρία!»

Ποιος με κρατούσε πια από τη χαρά μου! Της μιλούσα συνέχεια. Βουβή αυτή, φλυαρία εγώ!

«Καλώς ήρθες, Μαρία, θέλω να μείνεις κοντά μας. Θα σε προσέχω εγώ, Μαρία». Μιλούσα χωρίς να με νοιάζει που μάλλον δεν ήξερε ελληνικά. Έλεγα φράσεις και έβαζα συνέχεια το όνομα «Μαρία».

Εκείνη την ώρα χτύπησε ξανά το σταθερό. Είδα τον αριθμό. Ήταν η Ρηνιώ πάλι. Της απάντησα, ενώ με έτρωγε η αγωνία. Φοβόμουνα μήπως είχε βρει την οικογένεια της Μαρίας και ερχόταν να την πάρει.

«Όλα καλά; Δε με χρειάζεται άλλο ο Μάνος. Τώρα, σε λίγο, φεύγω. Δεν έχω τίποτα νεότερο για το κορίτσι. Δεν το αναζήτησε κανένας».

Εγώ κρατήθηκα και δεν είπα «ευτυχώς»!

«Θα έρθω με τον Μίλτο, να δούμε τι θα κάνουμε. Σε λίγο θα είμαι εκεί» πρόσθεσε.

Έκλεισα το τηλέφωνο ανακουφισμένος. Τότε σκέφτηκα πως ίσως να πεινούσε ή να διψούσε η Μαρία. Έτρεξα στην κουζίνα και πήρα έναν δίσκο. Έβαλα λίγο κοτόπουλο με πατάτες που είχε μείνει από το μεσημέρι, τυρί, ψωμί και ένα ποτήρι νερό. Γύρισα βιαστικά και τα ακούμπησα στο γραφείο. Της είπα: «Έλα να φας, Μαρία».

Καλά: όπως μου ερχόταν μίλαγα. Πότε αγγλικά, πότε ελληνικά. Ίσως δεν καταλάβαινε αυτές τις γλώσσες. Όμως, ήμουν σίγουρος πως ήξερα το όνομά της! Της το έλεγα συνέχεια. Ένωθα πως δεν ήταν πια μια άγνωστη και ήμουν βέβαιος πως το ίδιο ένιωθε και εκείνη. Της ξαναέδειξα τον δίσκο και τη ρώτησα αν ήθελε λίγο φαγητό: «Μαρία, do you want some food?».

Σηκώθηκε, κάθισε στην καρέκλα που ήταν πίσω από το γραφείο και τράβηξε τον δίσκο κοντά της. Άρπαξε αμέσως το ποτήρι με το νερό και το ήπιε ολόκληρο, χωρίς να πάρει ανάσα. «Θα σου φέρω κι άλλο, Μαρία» της είπα. Πήρα το ποτήρι κι έτρεξα στην κουζίνα να το ξαναγεμίσω. Τώρα πια της μιλούσα μόνο ελληνικά – έτσι κι αλλιώς δεν είχε σημασία: αυτά που έλεγα δε χρειαζόταν να τα καταλάβει! Όταν γύρισα, τη βρήκα μπουκωμένη: έτρωγε λαίμαργα το κοτόπουλο και τις πατάτες.

Της έβαλα το νερό στον δίσκο. Το άρπαξε πάλι και ήπιε όλο το ποτήρι. Τη λυπήθηκα. Ο ηλίθιος! Έπρεπε να το είχα σκεφτεί πιο νωρίς. Πρέπει να είχε τυραννιστεί πολύ από την πείνα και τη δίψα. Περίμενα να φάει και, όταν τελείωσε, τη βοήθησα να γυρίσει στο κρεβάτι. Όταν κάθισε, έκανε μια γκριμάτσα που έδειχνε πως πονούσε στον ώμο. Πρέπει να είχε χτυπήσει πολύ. Πήρα τον δίσκο και τον πήγα στην κουζίνα. Έβαλα τα πιάτα στο πλυντήριο και γύρισα γρήγορα στο δωμάτιο.

Τότε έπαθα την πλάκα μου. Η Μαρία είχε κουκουλωθεί ολόκληρη με το σεντόνι. Ένα μικρό κουβαράκι

είχε γίνει. Η πλάτη της ήταν κολλημένη στον τοίχο. *Κάτι έπαθε, σκέφτηκα. Τώρα τι κάνω; Δεν ήθελα να τραβήξω το σεντόνι. Έκανε σαν να την είχε τρομάξει κάτι.* «Μαρία» της είπα «πες μου, τι έπαθες; Τι έγινε; Μη φοβάσαι».

Καλά τώρα! Εγώ ο χαζός περιμένα να μου απαντήσει.

Τότε, σιγά σιγά, τράβηξα πολύ απαλά το σεντόνι. Δεν αντιστάθηκε. Αργά αργά, για να μην την τρομάξω, αποκάλυψα το πρόσωπό της. Δεν ήταν πια παγωμένο. Είχε πάρει μια έκφραση, αλλά ήταν έκφραση πανικού. Με κοιτούσε σαν να μου ζητούσε βοήθεια. Έκανε μια κίνηση και τραβήχτηκε ακόμα περισσότερο προς τον τοίχο. Δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα. *Τι έπαθε, αναρωτιόμουν...* Και τότε, έγινε κάτι καταπληκτικό: Μου έδειξε το παράθυρο, με τράβηξε κοντά της και χώθηκε στην αγκαλιά μου, σαν να ήθελε να κρυφτεί! Την έσφιξα πάνω μου και ένιωσα πάλι την ίδια αναστάτωση που είχα αισθανθεί και την πρώτη φορά. «*Ησύχασε, Μαρία*» της ψιθύρισα «*κάνεις δεν μπορεί να σε πειράξει...* Τώρα είσαι εδώ μαζί μας».

Συνέχισε να έχει τεντωμένο το δάχτυλο και να μου δείχνει μπροστά... Γύρισα και μου φάνηκε πως είδα ένα αντρικό πρόσωπο, κολλημένο στο τζάμι, να μας κοιτάει! Πάγωσα! Εξαφανίστηκε όμως τόσο γρήγορα, που, το επόμενο δευτερόλεπτο, δεν μπορούσα να πω με σιγουριά αν είδα κάποιον. Ίσως, με όλα αυτά τα παράξενα που μου συνέβαιναν, να τα είχα λίγο παίξει! Είχε σκοτεινιάσει πια έξω και, με το φως στο δωμάτιο,

δεν έβλεπες καλά μέσα από το κλειστό τζάμι. Όμως, δε θα πω ψέματα: Φοβήθηκα πάρα πολύ! Το σπίτι της Ρηνιώς ήταν στην ερημιά: αν κάποιος ήθελε να μας κάνει κακό, ιδίως τώρα που ήμασταν μόνοι, μπορούσε να το κάνει.

Η Μαρία κοίταζε πάντα το παράθυρο τρομαγμένη. «Δεν υπάρχει κανένας, Μαρία» είπα, χωρίς να το πιστεύω και πολύ. Κάποια στιγμή ηρέμησε, ακούμπησε την πλάτη της στο μαξιλάρι και πήρε το γνωστό της ύφος. Τότε, ξαφνικά, θυμήθηκα πως είχα αφήσει την πόρτα της κουζίνας ανοιχτή: πολλές φορές την αφήναμε έτσι, για να μπαινοβγαίνουν οι γάτες της Ρηνιώς. «Περίμενε, πάω να κλειδώσω το σπίτι και θα έρθω πάλι κοντά σου» είπα στη Μαρία.

Καλά, σιγά μην κατάλαβε...

Κλειδώσα δυο φορές. Έκλεισα και όλα τα παράθυρα του ισόγειου: τα είχαμε αφήσει ανοιχτά. Δεν ησύχασα όμως. Και τότε σκέφτηκα κάτι που με τρομάξε ακόμα πιο πολύ. Αν υπήρχε πραγματικά κάποιος άνδρας στο παράθυρο, μπορούσε να είχε ήδη μπει μέσα τώρα, από την ανοιχτή πόρτα της κουζίνας ή από κανένα παράθυρο, την ώρα που προσπαθούσα να ηρεμήσω τη Μαρία. Μπορεί να ήταν κάπου κρυμμένος και να μας ορμούσε ξαφνικά. Θυμήθηκα τη μάνα μου, που φώναζε συνέχεια στη Ρηνιώ: «Τα παρατάς όλα ορθάνοιχτα. Όποιος θέλει μπαίνει!». Μόνο πριν κοιμηθούμε, κλείναμε καλά.

Εξερεύνησα όλο το ισόγειο τρέμοντας από τον φό-

βο, αλλά, όταν τελείωσα, δεν είχα ησυχάσει ακόμα. Σκέφτηκα πως έπρεπε να κοιτάξω και στον πάνω όροφο. Αν είχε τρυπώσει από την πόρτα της κουζίνας, μπορούσε, πολύ εύκολα, να είχε ανέβει στο επάνω πάτωμα. Το σπίτι της Ρηνιώς ήταν ένα μεγάλο, διώροφο, παλιό αρχοντικό. Εμένα γι' αυτό μου άρεσε, αλλά τώρα, για πρώτη φορά, με τρώμαζε. Ήταν τόσο εύκολο να κρυφτεί κάποιος! Έριξα μια ματιά στη Μαρία. Ήταν ήσυχη.

Άρχισα να ανεβαίνω σιγά σιγά τη σκάλα. Άναψα το φως του διαδρόμου. Το επάνω πάτωμα είχε τρεις τεράστιες κρεβατοκάμαρες, με μεγάλες ντουλάπες, και μία μικρότερη. Σε αυτήν κοιμόμουνα εγώ. Στην άκρη του διαδρόμου είχε και ένα δωματάκι που η Ρηνιώ χρησιμοποιούσε ως αποθήκη. Στρατός μπορούσε να κρυφτεί εκεί πάνω, όχι ένας άνδρας μόνο! Άνοιξα σιγά σιγά την πόρτα της πρώτης κρεβατοκάμαρας... Μπήκε λίγο φως από τον διάδρομο και φώτισε ένα μικρό μόνο τμήμα του χώρου. Άναψα το φως του δωματίου και προχώρησα μέσα. Αυτή την κρεβατοκάμαρα τη χρησιμοποιούσαμε μόνο όταν είχαμε ξένους. Είχε ένα τεράστιο διπλό κρεβάτι, δύο πολυθρόνες και ένα μικρό σεκρετέρ. Η Ρηνιώ είχε σκεπάσει όλα τα έπιπλα, για να μη σκονίζονται, με υφάσματα που έφταναν μέχρι το πάτωμα.

Έπρεπε να ψάξω παντού, ακόμα και κάτω από το κρεβάτι. Έτρεμα από τον φόβο μου. Δεν μπορούσα όμως να κάνω αλλιώς.

Ξεσκέπασα τα έπιπλα, κοίταξα κάτω από το κρεβάτι, άνοιξα την τεράστια ντουλάπα. Η καρδιά μου

χτυπούσε τόσο δυνατά, που νόμιζα πως θα σπάσει. Φοβόμουν πως από κάπου θα ορμούσε κάποιος να μου επιτεθεί.

Ευτυχώς, δεν έγινε τίποτα. Έκλεισα ένα μικρό παράθυρο, που το αφήναμε πάντα ανοιχτό για να αερίζεται το δωμάτιο. Για άλλη μια φορά νίκησα τον φόβο μου και μπήκα στη διπλανή κρεβατοκάμαρα που κοιμόταν η Ρηνιώ. Τίποτα και εκεί. Ούτε και στην τρίτη. Προσπαθούσα να κάνω γρήγορα, γιατί είχα και την έγνοια της Μαρίας, που την είχα αφήσει μόνη. Έμενε να εξερευνήσω την αποθηκούλα στο βάθος του διαδρόμου. Τότε πρόσεξα πως η πόρτα της ήταν ανοιχτή.

Πάγωσα! Κάποιος μπορεί να κρυβόταν εκεί μέσα. *Βέβαια, μπορεί και η Ρηνιώ να πήρε απλώς κάτι και να μην έκλεισε την πόρτα – τα κάνει αυτά η Ρηνιώ*, είπα στον εαυτό μου για να πάρω κουράγιο. Δεν έπιασε! Κάθε στιγμή, από τότε που ανέβηκα στον απάνω όροφο, σκεφτόμουν πως ο άνδρας που είδα στο παράθυρο μπορεί να ήταν μέσα στο σπίτι και να μου ορμούσε. Δεν μπορούσα όμως να το βάλω στα πόδια, έπρεπε να ψάξω παντού.

Πλησίασα την ανοιχτή πόρτα. Δεν πρόλαβα να ανάψω το φως και ακούστηκε στο μισοσκότεινο δωμάτιο ένα σύρσιμο και ένας θόρυβος, σαν να έπεφτε κάτι. Κάποιος ήταν μέσα! Έτρεξα τρομαγμένος στην άκρη του διαδρόμου και άρχισα να κατεβαίνω τις σκάλες. Ήθελα να βγω γρήγορα έξω και να φωνάξω κάποιον για βοήθεια. Ξαφνικά σταμάτησα! Τι θα έκανα με τη

Μαρία; Θα την έπαιρνα μαζί μου; Κι αν δε με ακολουθούσε, θα την άφηνα μόνη της με αυτόν που είχε μπει κρυφά στο σπίτι μας; Δε γινόταν! Έπρεπε να μάθω τι συνέβαινε στο δωματιάκι. Μάζεψα όλο το κουράγιο μου και γύρισα πίσω. Ανέβηκα πάλι τα σκαλοπάτια και, τρέμοντας, μπήκα στην αποθηκούλα και άναψα το φως.

Ακούστηκε πάλι ένας θόρυβος. Δεν είδα όμως τίποτα. Ίσως κάποιος κρυβόταν πίσω από τα μεγάλα κουτιά που ήταν στο βάθος. Ένωσα την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή. Δεν μπορούσα να κάνω βήμα. Και τότε, πίσω από κάτι δέματα, πετάχτηκε ο Ρόζας! Αυτός είχε κάνει όλη τη φασαρία... Τα έβαλα με τον εαυτό μου: *Καλά, πόσο ηλίθιος είμαι και δεν το κατάλαβα; Ξέχασα τον Ρόζα;* Τον πήρα στην αγκαλιά μου και κατέβηκα.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκαν η Ρηνιώ με τον Μίλτο Ζαφείρη και τον Αλί. Ο Ρόζας πήδηξε από τα χέρια μου και έτρεξε να τριφτεί στα πόδια της Ρηνιώς, αφού πρώτα την καλωσόρισε με ένα νιαούρισμα. «Πώς είναι το κορίτσι;» ρώτησε η Ρηνιώ.

«Μια χαρά. Της έβαλα και έφαγε, της πήγα και νερό, δεν μπορείς να φανταστείς πόσο διψούσε. Ήπие μονοκοπανιά δυο ποτήρια!»

«Μίλησε καθόλου;»

«Όχι».

Η Ρηνιώ γύρισε και κοίταξε τον Ζαφείρη σαν να του έλεγε *Όπως σου τα είπα.*